

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny – Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sek. Magdalena Czapiewska

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2016 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **M. S.**

przeciwko: **M. K.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. obciąża powoda kosztami procesu i uznaje je za uiszczone w całości.

UZASADNIENIE

Powód M. S. w pozwie skierowanym przeciwko M. K. domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 900 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oraz obciążenia pozwanej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona pozwem suma stanowi pozostałą do uregulowania należność z tytułu wynajmu należącej do niego części domu, którą pozwana wynajęła na okres od dnia 12 do 20 lutego 2016 r. i za której wynajem pozwana zobowiązała się zapłacić łącznie 1.360 zł. Pomimo tego pozwana uiszczała jedynie zadatek w wysokości 460 zł. Powód wskazał, iż wywiązał się ze wszystkich swoich zobowiązań i przekazał pozwanej wynajęty obiekt w użytkowanie. Wskazał też w dniu 15 lutego 2016 r. wystawił fakturę za ten okres czasu na kwotę 1.360 zł oraz że termin płatności tej należności minął w dniu 12 lutego 2016 r.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie w postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, zarzucając powodowi bezpodstawność żądania z uwagi na brak wykonania przez niego umowy. Pozwana zarzuciła, że udostępniony jej lokal nie nadawał się do zamieszkania, w związku z czym to powód ponosi całkowitą winę za niewykonanie umowy najmu. Podała, że jedyną przyczyną zrezygnowania przez nią z pobytu u powoda był stan oferowanego przez niego lokalu, który był fatalny i odbiegał od minimalnych standardów obowiązujących w lokalach przeznaczonych do zamieszkania: panował w nim rażący nieporządek i brud, gdyż na kuchence gazowej i mikrofalowej pozostały zaschnięte resztki żywności, odpływ zlewu w kuchni był zapchany, a pełne wielkie worki śmieci na stelażu ogrodowym znajdowały się w kuchni, stół był zabrudzony jedzeniem, w pomieszczeniach był kurz, ze ścian wystawały niezabezpieczone kable, kratka wentylacyjna była zniszczona i zapchana, nóżka umywalki nieprzymocowana, tak jak i podłokietnik tapczanu, bezpośrednio nad łóżkiem wisiał duży telewizor

kineskopowy, kilka rolet zewnętrznych było zepsutych - nie podnosiły się, przez co w mieszkaniu panował półmrok, lokal pomimo zimy był nieogrzany, a jednocześnie powód uniemożliwił jej skorzystanie z kominka, gdyż nie miał do niego opału. Z uwagi na powyższe, po dokonaniu oględzin lokalu w dniu przyjazdu pozwana oświadczyła powodowi, iż nie zamierza wynajmować jego lokalu, odstępuje od umowy i w wraz z towarzyszącymi jej osobami opuściła ten lokal i tego samego dnia wynajęła inny lokal na tej samej ulicy.

Podniosła też, iż pomiędzy stronami brak było ustaleń, z których wynikałby obciążający ją obowiązek zapłaty dochodzonych pozwem 900 zł również w przypadku braku wykonania umowy najmu oraz że uiszczony przez nią zadek stanowił wyłączone zabezpieczenie stron umowy w przypadku braku jej realizacji.

W odpowiedzi na powyższe pełnomocnik powoda zaprzeczył twierdzeniom pozwanej zarzucając iż są one gołosłowne oraz podniósł, że zgodnie z zapisami regulaminu znajdującego się stronie internetowej www.monio.spanie.pl, na której też znajduje się opis lokalu powoda - świadczy on usługi zgodnie ze swoim standardem oraz że w przypadku zastrzeżeń dotyczących jakości zakwaterowania i związanych z nim usług goście proszeni są o jak najszybsze ich zgłaszanie, co umożliwi niezwłoczną i adekwatną reakcję do zaistniałego problemu oraz że wynajmujący - w myśl tego regulaminu - zobowiązany jest bezzwłocznie reagować na zasadne uwagi i zastrzeżenia dotyczące poziomu zakwaterowania, bezpieczeństwa, funkcjonowania urządzeń i sprzętu, czystości oraz porządku w obiekcie przez natychmiastowe podjęcie czynności zapewniających usunięcie usterek technicznych i porządkowych, a gdyby nie było możliwe ich natychmiastowe usunięcie dokłada starań, aby w miarę możliwości złagodzić niedogodności.

Strona powodowa zaprzeczyła też, by lokal był nieogrzany oraz podała, że na uwagę pozwanej o braku drewna kominkowego powód wytłumaczył, że w lokalu jest ogrzewanie podłogowe oraz centralne, które jest włączone i które goście mogą sami regulować, zaś kominek jest elementem dodatkowym, do którego drewno goście muszą zakupić we własnym zakresie. Pełnomocnik podał też, że nawet gdyby rzeczywiście kilka z 17-nastu rolet działało wolniej lub zacięło się, to i tak pozostałe okna dałyby bardzo dużo światła dziennego. Zarzucił również, że pozwana nigdy nie prosiła o zdjęcie telewizora, który i tak był zawieszony na specjalnym stelażu, a nadto dodatkowo zabezpieczony specjalnymi pasami.

Pełnomocnik powoda podniósł nadto, że wszystkie opinie na temat lokalu powoda są pozytywne. Zaznaczył też, że z uwagi na fakt, iż powód jest przedsiębiorcą, a pozwana konsumentem w sprawie znajdują zastosowanie przepisy ustawy o prawach konsumenta, zgodnie z którą prawo odstąpienia od umowy zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa lub na odległość nie przysługuje konsumentowi w odniesieniu do umów o świadczenie usług w zakresie zakwaterowania innych niż do celów mieszkalnych, przewozu rzeczy, wynajmu samochodów, gastronomii, usług związanych z wypoczynkiem, wydarzeniami rozrywkowymi, sportowymi lub kulturalnymi, jeżeli w umowie oznaczono dzień lub okres świadczenia usługi (art. 38 pkt 12). Zaś przez usługi w zakresie zakwaterowania należy rozumieć pobyty w hotelach lub pensjonatach czy domkach letniskowych. Z uwagi na powyższe, w ocenie strony powodowej, pozwanej nie przysługiwało prawo odstąpienia od zawartej umowy. Strony zawarły bowiem umowę drogą e-mailową, wówczas też pozwana zapoznała się z regulaminem obiektu zamieszczonym na stronie internetowej z oferta powoda. W myśl zaś tego regulaminu, w przypadku rezygnacji gościa z pobytu w trakcie jego trwania z przyczyn niezależnych od wynajmującego należność za pobyt nie ulega zmianie i wynajmujący ma prawo obciążyć gościa za całość uzgodnionego zakresu wynajmu.

W piśmie procesowym wniesionym w odpowiedzi na powyższe pozwana wyjaśniła, że sfotografowane przez nią worki na śmieci są puste, gdyż na zarzuty dotyczące pełnych worków, po jej prośbie nastąpiło ich wyniesienie przez powoda, a wykonanie zdjęć przez pozwaną nastąpiło później. Zarzuciła nadto, że powód odmówił sprzątnięcia lokalu, mimo że lokal był brudny, a sam zgodnie z 3 regulaminu zobowiązany był do niezwłocznej i adekwatnej reakcji na zgłoszone mu zastrzeżenia. Podniosła, że z jej strony nie doszło do objęcia lokalu w posiadanie, wskutek czego nie nastąpiło faktyczne rozpoczęcie świadczenia wynajmu lokalu. Nadto zarzuciła, że powód nie poinformował jej o istnieniu jakiegokolwiek regulaminu, a ona sama nie miała świadomości, że regulamin taki istnieje. Nawet gdyby jednak uznać, że regulamin

ten ją wiąże, to i tak w zakresie obowiązku zapłaty nawet w przypadku rezygnacji z rezerwacji zawiera on klauzule abuzywne, co wynika wprost z art. 385³ pkt. 22 kc.

Pozwana podniosła też, że zrezygnowała ona z usług powoda wyłącznie z jego winy, ze względu na brak spełnienia standardów obowiązujących w wynajmowanych lokalach, a zatem nie zaszła w sprawie okoliczność rezygnacji z umowy w warunkach odstąpienia od niej bez podania przyczyny przez konsumenta, o której mowa jest w ustawie z 30 maja 2014 o prawach konsumenta.

W kolejnym piśmie powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Wskazał też, że zawierając umowę z pozwaną zmuszony był odmówić wynajmu innym chętnym gościom, którzy w tym czasie zgłaszali chęć wynajmu lokalu w przedmiotowym terminie, rezerwując obiekt wyłącznie dla pozwanej oraz towarzyszących jej gości.

Wobec treści art. 505¹ kpc niniejsza sprawa rozpoznawana była w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana poprzez korespondencję mailową dokonała rezerwacji pobytu dla siebie i swojej dwójki dzieci oraz jej koleżanki S. F. i jej dziecka w należącym do powoda domu położonym w (...) przy ul. (...). Przedmiotem wynajmu był parter tego domu w okresie od dnia 12 do 20 lutego 2016 r. Tytułem potwierdzenia rezerwacji pozwana wpłaciła na rzecz powoda przelewem zadek w wysokości 460 zł.

okoliczność bezsporna

Przed dokonaniem rezerwacji pozwana nie zapoznała się z treścią regulaminu, przejrzała natomiast zdjęcia i opis oferty powoda.

dowód: przesłuchanie pozwanej w charakterze strony – k. 163

W mailu potwierdzającym otrzymanie zadatku powód szczegółowo poinformował pozwaną o obowiązujących w jego obiekcie zasadach segregacji śmieci.

dowód: korespondencja mailowa - k. 16

W dniu 12 lutego 2016 r. pozwana wraz z koleżanką S. F. i dziećmi przybyły do posesji powoda. Lokal udostępniony im przez powoda sprawił u nich wrażenie niedogrzanego, brudnego, z uwagi na mało komfortowe warunki pobytu, stare sprzęty. Z kuchni dochodził smród, gdyż znajdowały się w niej worki przepełnione śmieciami. Sprzęty w kuchni były zanieczyszczone: w sitku zlewozmywaka były resztki jedzenia, na ścianie przy kuchence były ślady po oleju, w środku kuchenki mikrofalowej znajdowały się zaschnięte resztki jedzenia, kratka wentylacyjna była oblepiona tłustym przyklejonym do niej szarym kurzem, również ściana przy blacie zlewozmywaka była poplamiona. W jednej z łazienek znajdowała się umywalka w luźno stojącą nieprzymocowaną osłoną syfonu w postaci niebieskiego postumentu. W sypialni nad łóżkiem zawieszony był kineskopowy telewizor, którego sposób montażu wzbudził obawy obu kobiet o bezpieczeństwo dzieci. W salonie znajdowała się kanapa, której jeden bok był luźniejszy. Znajdujące się w salonie okna w ilości 4-5 w większości zasłonięte były roletami antywłamaniowym co powodowało, iż w pomieszczeniu było ciemno. Gdy pozwana z koleżanką poprosiły powoda o podniesienie rolet okazało się, że jedna na chwilę zacięła się. Na zgłoszone powodowi przez nie zimno w pomieszczeniach poinformował je, że włączył ogrzewanie i zrobi się cieplej. Pozwana z koleżanką zgłaszały powodowi oraz jego sąsiadce M. R., która na jego prośbę zeszła na dół na około 10 minut, brud zalegający na sprzętach i podłodze. Ani powód ani jego sąsiadka nie potwierdzili kurzu w mieszkaniu.

Dopiero na miejscu pozwana i jej koleżanka dowiedziały się, że nie ma drewna do kominka, a nawet jeśli by było, to należałoby za nie dodatkowo zapłacić. Na uwagę pozwanej, że skoro jest kominek to również powinno stać drewno opałowe do jej dyspozycji – powód zareagował argumentem, iż oferuje również dwa miejsca parkingowe na posesji,

jednak również bez pojazdów, których nie ma w swojej ofercie i nie udostępnia ich swoim gościom tylko dlatego, że dostępne są miejsca parkingowe, jak też, że w ofercie jest korzystanie z kuchni, lecz nie zapewnia on kucharki.

Worki ze śmieciami zostały przez powoda wyniesione dopiero po zwróceniu mu uwagi na wydobywający się z nich smród. Wówczas też powód zawiesił na stelażach nowe, puste worki.

Pozwana ani jej koleżanka nie przystały na propozycję powoda obniżki ceny wynajmu o 50 zł. Po spędzeniu w lokalu powoda około 2-óch godzin, przy czym na około godzinę powód pozostawił je same, informując iż musi wyjść tylko na chwilę, obie z dziećmi zdecydowały się go opuścić. Przeniosły się do wynajmowanego na tej samej ulicy innego lokalu, mniejszego niż lokal powoda, jednak w ich odbiorze czystego i schludnego. Lokal ten znalazły w czasie, gdy powód pozostawił je same w jego lokalu. Przed wyjściem z lokalu powoda zarówno on, jak i jego sąsiadka M. R. próbowali wymóc na pozwanej i jej koleżance zapłatę za cały okres zarezerwowanego pobytu. Zarówno powód, jak i jego sąsiadka odnieśli wrażenie, że od samego początku pozwana i jej koleżanka nie chciały pozostać w lokalu powoda i tylko szukały ku temu pretekstu. Powód nie wydał pozwanej kluczy do swojego lokalu.

dowód: wydruki zdjęć wykonanych przez pozwaną - k. 35-43 oraz płyta CD z tymi zdjęciami - k. 104; wydruki zdjęć wykonanych przez powoda - k. 200-206 oraz płyta CD z tymi zdjęciami - k. 60; zeznania świadka S. F. - k. 161-162; przesłuchanie pozwanej w charakterze strony - k. 163; zeznania świadka M. R. - k. 209-211; przesłuchanie powoda w charakterze strony - k. 211-212

W treści §1 ust. 6 powód przewidział, że gość jest zobowiązany do uiszczenia całości uzgodnionej należności za najem obiektu na ustalony umową okres najpóźniej pierwszego dnia najmu (zarezerwowanego terminu), jednak nie później niż przed objęciem pomieszczeń w użytkowanie. Zaś w §6 ust. 4 regulaminu określił, że w przypadku rezygnacji gościa z pobytu w trakcie jego trwania z przyczyn niezależnych od wynajmującego, należność za pobyt nie ulega zmianie, zaś wynajmujący nie ma obowiązku zwrotu opłaty za uzgodniony a niewykorzystany przez gościa okres wynajmu oraz że wynajmujący ma prawo obciążyć gościa za całość uzgodnionego zakresu wynajmu

dowód: regulamin - k. 71 i 195 oraz 75 i 199

Pomimo wystawienia przez powoda faktury na kwotę 1.360 zł oraz wezwania pozwanej do zapłaty pozostałej do uiszczenia sumy 900 zł pozwana do dnia orzekania nie zapłaciła powodowi tej należności.

okoliczność bezsporna

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając wyżej wskazany stan faktyczny spraw Sąd ustalił na podstawie zeznań wyżej wymienionych świadków oraz zeznań powoda i pozwanej oraz załączonego przez strony wydruku korespondencji mailowej i zdjęć oraz wydruku internetowego oferty powoda i ustalonego przez niego regulaminu. Zeznaniami świadka S. F. oraz zeznaniami pozwanej Sąd dał wiarę w całości, poza tą częścią, w której zeznały one, że kilka rolet w domu powoda było zepsutych oraz że ze ścian wystawały druty, gdyż nie było puszki, a kable na końcach nie zostały zabezpieczone żadną taśmą izolacyjną, że na meblach i podłodze był kurz - gdyż żadne ze zdjęć sporządzonych przez pozwaną okoliczności tych nie potwierdzało. Natomiast w pozostałym zakresie, tj. brudnej mikrofalówki, brudnej kratki wentylacyjnej, czy plamionej ściany przy kuchence zeznania ich znajdowały pełne odzwierciedlenie w załączonych przez pozwaną zdjęciach. W znacznej też części zeznania pozwanej i powołanego przez nią świadka - co do przebiegu spotkania obu stron w lokalu powoda były też zbieżne. Powód nie kwestionował, że pozwanej nie spodobał się jego lokal, że zgłaszała mu, niezasadne zdaniem jego i M. R., zastrzeżenia. Sąd dał też wiarę zeznaniom powoda, poza tą częścią, która stała w sprzeczności z obrazem uwidocznionym na wykonanych przez pozwaną zdjęciach. Wbrew stanowisku pełnomocnika powoda wydruki załączonych przez pozwaną zdjęć pozwalały na ustalenie co zostało na nich sfotografowane i były wystarczająco czytelne i wyraźne. Zeznaniami świadka M. R. Sąd również dał wiarę poza tą częścią wypowiedzi, która dotyczyła czystości mikrofalówki, gdyż zeznania świadka stały w sprzeczności z obrazem wnętrza tej mikrofalówki widocznym na zdjęciu znajdującym się w aktach sprawy. Co do braku śmieci w workach znajdujących się w lokalu

powoda podczas wizyty świadka, w ocenie Sądu, przekonywująco pozwana wyjaśniła, że sfotografowane przez nią worki na śmieci były puste, gdyż na zarzuty dotyczące pełnych worków, po jej prośbie nastąpiło ich wyniesienie przez powoda, a wykonanie zdjęć przez pozwaną nastąpiło później.

Sąd nie czynił natomiast ustaleń faktycznych w oparciu o przedstawione przez powoda wystawione mu opinie, gdyż nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy. Zadowolenie innych osób (bądź też ewentualny jego brak) nie miało jakiegokolwiek znaczenia dla oceny skutków prawnych działań stron niniejszego postępowania.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych w oparciu o ten materiał ustaleń faktycznych, Sąd doszedł zaś do przekonania, iż roszczenie powoda jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Rozstrzygając w powyższy sposób Sąd miał na względzie, iż łącząca strony procesu umowa stanowiła umowę o świadczenie usługi w postaci wynajmu miejsca zakwaterowania na kilkudniowy pobyt wypoczynkowy pozwanej i jej rodziny i znajomych. Była to zatem umowa, w której pozwanej – co zasadnie podnosił pełnomocnik powoda – nie przysługiwało prawo odstąpienia od niej, nawet pomimo zawarcia tej umowy za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość. W art. 38 pkt. 12 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta uprawnienie to zostało bowiem wyłączone. Brak możliwości odstąpienia przez pozwaną od umowy zawartej z powodem nie pozbawiał ją jednak prawa do wypowiedzenia powodowi łączącej go z powodem umowy. Czynność ta nie powodowała bowiem tak jak oświadczenie o odstąpieniu od umowy przyjęcia, iż powstały skutki takie, jakby do zawarcia umowy nigdy nie doszło, lecz rozwiązywała jedynie łączący strony węzeł prawny z datą wypowiedzenia go przez pozwaną. Jako wypowiedzenie należało zaś ocenić złożoną powodowi przez pozwaną deklarację braku woli skorzystania z wynajmu jego lokalu i chęć jego opuszczenia po dokonaniu oględzin tego lokalu. Stosowany poprzez art. 750 kc – art. 746 §1 kc stanowi bowiem, że dający zlecenie może je wypowiedzieć w każdym czasie. Zgodnie ze zdaniem drugim przepisu w tej sytuacji powinien jednak zwrócić przyjmującemu zlecenie wydatki, które ten poczynił w celu należytego wykonania zlecenia; w razie odpłatnego zlecenia obowiązany jest uiścić przyjmującemu zlecenie część wynagrodzenia odpowiadającą jego dotychczasowym czynnościom, a jeżeli wypowiedzenie nastąpiło bez ważnego powodu, powinien także naprawić szkodę. Powód w niniejszej sprawie nie dochodził jednakże zwrotu wydatków poczynionych w celu należytego wykonania łączącej go z pozwaną umowy, nie twierdził nawet że takie wydatki poniósł, ani nie przedstawiał ich wysokości. Powód nie dochodził też w tym postępowaniu od poznanej zapłaty odszkodowania z tytułu doznanej wskutek działania pozwanej szkody, mimo iż wskazał w jednym z pism, że zawierając umowę z pozwaną zmuszony był odmówić wynajmu innym chętnym gościom, którzy w tym czasie zgłaszali chęć wynajmu lokalu w przedmiotowym terminie, rezerwując obiekt wyłącznie dla pozwanej oraz towarzyszących jej gości. Pomijając okoliczność, iż twierdzenia powoda w tym zakresie pozostawały całkowicie gołosłowne już co do samej zasady, jak też i to, że również wysokość wynikającej z takiej okoliczności szkody nie została przez powoda nawet wskazana, Sąd miał jednak przede wszystkim na uwadze, iż pomimo takiego oświadczenia powód w sposób wyraźny wskazał w pozwie, iż żądana przez niego kwota stanowi część niezapłaconego mu przez pozwaną wynagrodzenia za wynajem jego lokalu i zdania tego aż do zamknięcia rozprawy skutecznie nie zmienił. Przedmiotem żądania pozwu nie było zatem roszczenie odszkodowawcze, lecz roszczenie o zapłatę wynagrodzenia, które w ocenie Sądu należało mu się wyłącznie do momentu wypowiedzenia przez pozwaną zawartej z nim umowy. Wysokość należnego powodowi wynagrodzenia w pełni zaś pokrywała należność w wysokości uiszczonego przez pozwaną zadatku. Sąd miał bowiem na uwadze, że za osiem dni pobytu pozwana obowiązana była pierwotnie, przy założeniu skorzystania z wynajęcia lokalu przez cały zakładany okres, do zapłaty wynagrodzenia w wysokości 1.360 zł, co odpowiadało kwocie 170 zł za dobę. W lokalu powoda przebywała zaś jedynie dwie godziny. Stąd też opinii Sądu wpłacony przez nią zadatek w wysokości 460 zł w pełni pokrywał świadczenie należne za ten okres, który dla ścisłości wskazać należy, iż ocenie Sądu powinien pokrywać koszt wynajmu lokalu powoda przez jedną dobę.

W tym miejscu wskazać należy, iż podstawy zasądzenia całości żądanej przez powoda należności z tytułu ustalonego pierwotnie wynagrodzenia w żadnym razie nie mógł też stanowić zapis §6 ust. 4 ustalonego przez pozwanego regulaminu, w którym powód określił, iż w przypadku rezygnacji gościa z pobytu w trakcie jego trwania z przyczyn niezależnych od wynajmującego, należność za pobyt nie ulega zmianie, zaś wynajmujący nie ma obowiązku zwrotu opłaty za uzgodniony a niewykorzystany przez gościa okres wynajmu oraz że wynajmujący ma prawo obciążyć gościa

za całość uzgodnionego zakresu wynajmu. Zapis ten pozostawał bowiem postanowieniem o charakterze abuzywnym, które z mocy art. 385¹ §1 i 3 kc nie mogło wiązać pozwanej, która zawarła z powodem umowę jako konsument. Zgodnie bowiem z przywołanym przepisem postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Nieuzgodnione indywidualnie są zaś te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.

W ocenie Sądu postanowienia umowy przewidujące możliwość obciążenia konsumenta, a więc pozwanej, całą opłatą za pobyt, z którego nie skorzystała są postanowieniami umownymi indywidualnie nieuzgodnionymi w myśl przepisu art. 385¹ §1 kc. Postanowienia indywidualnie uzgodnione w myśl w.w. przepisu to bowiem nie te postanowienia, których treść konsument mógł negocjować lecz takie postanowienia, które rzeczywiście powstały na skutek indywidualnego uzgodnienia. Wymienione w treści art. 385³ kc niedozwolone postanowienia umowne mają wyłącznie charakter przykładowy, stanowiąc swoistą regułę interpretacyjną ułatwiającą stosowanie art. 385¹ kc. Jednocześnie, w opinii Sądu, zastrzeżenie zawarte we wskazanym wyżej zapisie regulaminu przewidujące, iż konsument będzie zobowiązany do ponoszenia całości wynagrodzenia za zadeklarowany pobyt i to niezależnie od okresu czasu w jakim faktycznie do jego pobytu w lokalu powoda doszło jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumenta. Nakłada bowiem na wyłącznie na konsumenta obowiązek zapłaty całości ustalonej sumy na wypadek rezygnacji z wykonania umowy (vide pkt. 16 art. 385³ kc).

Na marginesie wskazać należy, że postanowienia o treści podobnej do zakwestionowanego przez Sąd w sprawie niniejszej zostały uznane za niedozwolone wyrokami Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień wzorców umowy pod numerem (...) o treści: „W przypadku rezygnacji z imprezy ZAMAWIAJĄCY zobowiązany jest zgłosić ten fakt na 180 dni przed terminem przyjęcia, a w razie późniejszej rezygnacji ORGANIZATOR zastrzega sobie prawo do obciążenia ZAMAWIAJĄCEGO kosztami w wysokości 50% wartości zamawianej imprezy. W przypadku rezygnacji na 90 dni przed terminem przyjęcia ZAMAWIAJĄCY zobowiązany jest do zapłaty 100% wartości zamawianej imprezy”, pod numerem (...): „W przypadku rezygnacji z przyczyn nie leżących po stronie S. & F., a to z powodu: odmowy wydania paszportu lub wizy, braku dokumentów uprawniających do przekroczenia granicy, niedotrzymania określonych w Umowie terminów płatności, nieprzybycia na miejsce zbiórki, choroby i innych przypadków losowych, uniemożliwienia przekroczenia granicy poprzez służby graniczne itp. Osobie, która dokonała wpłaty zwraca się wpłaconą kwotą po potrąceniu zryczałtowanych kosztów rezygnacji, które uzależnione są od daty rezygnacji i wynoszącej maksymalnie: - rezygnacja na więcej niż 30 dni przed dniem rozpoczęcia imprezy - 500 PLN od osoby (koszty manipulacyjne związek z dokonaną rezerwacją; - od 30 do 22 dni - 25% ceny imprezy, nie mniej niż 500 PLN od osoby; - od 21 do 15 dni - 50% ceny imprezy; - od 14 do 4 dnia - 75% ceny imprezy; - rezygnacja poniżej 4 dni przed rozpoczęciem imprezy, w dniu rozpoczęcia imprezy lub nie stawienie się na zbiórkę - 95% imprezy. Na żądanie Klienta S. & F. przedstawi udokumentowane wyliczenie poniesionych w związku z rezygnacją kosztów.” (5. Rezygnacje, zmiana uczestnika, ust. 5.2)”; numer wpisu (...): „W przypadku rezygnacji przez klienta z uczestnictwa Organizator będzie pobierał opłaty w następującej wysokości: 20% ceny - przy rezygnacji zgłoszonej do 30 dnia włącznie przed terminem wyjazdu, 50% ceny - przy rezygnacji zgłoszonej od 29 do 15 dnia włącznie przed terminem wyjazdu, 70% ceny - przy rezygnacji zgłoszonej od 14 do 3 dnia włącznie przed terminem wyjazdu, 90% ceny - przy rezygnacji zgłoszonej na 2 dni włącznie do samego dnia wyjazdu”; numer wpisu (...): „Koszty rezygnacji z imprezy, które Uczestnik jest zobowiązany zapłacić wynoszą: powyżej 30 dni - 30% ceny imprezy; od 30 do 22 dni - 50% ceny imprezy; od 21 do 15 dni - 75% ceny imprezy; od 14 do 1 dnia - 90% ceny imprezy”; numer wpisu (...): „Jeżeli Klient zrezygnuje z udziału w imprezie z przyczyn leżących po jego stronie, Biuro potrąca: a) w przypadku imprezy turystycznej - przy rezygnacji powyżej 35 dni przed rozpoczęciem imprezy - 10% ceny imprezy od osoby, - przy rezygnacji między 35 a 28 dniem - 25% ceny imprezy od osoby, - przy rezygnacji między 27 a 15 dniem - 50% ceny imprezy od osoby, - przy rezygnacji między 14 a 8 dniem - 65% ceny imprezy od osoby, - przy rezygnacji między 7 a 1 dniem - 85% ceny imprezy od osoby, - przy rezygnacji w

dzień rozpoczęcia imprezy lub niepojawieniu się przy jej rozpoczęciu - 100% ceny imprezy od osoby, b) w przypadku biletów lotniczych na przeloty czarterowe - przy rezygnacji powyżej 30 dni przed wylotem - 20% ceny biletu, - przy rezygnacji między 29 a 22 dniem - 45% ceny biletu, - przy rezygnacji między 21 a 15 dniem - 65% ceny biletu, - przy rezygnacji między 14 a 8 dniem - 70% ceny biletu, - przy rezygnacji między 7 a 1 dniem - 80% ceny biletu, - przy rezygnacji w dzień wylotu lub przy niepojawieniu się (tzw. N. (...)) na lotnisku - 100%”

Uznając więc omówione postanowienie umowne za niedozwolone i wyeliminowując je z praktyki Sąd miał na względzie, iż w sprawie niniejszej zostały łącznie spełnione wszystkie przesłanki ku temu konieczne: umowa została zawarta z konsumentem (co w niniejszej sprawie było oczywiste), kwestionowane postanowienia nie zostały uzgodnione indywidualnie z pozwaną, a jednocześnie postanowienia te kształtowały jej prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jej interesy oraz nie dotyczyły sformułowanych w sposób jednoznaczny główny świadczeń stron.

W tym miejscu podkreślić należy – niezależnie od uwzględnienia okoliczności, iż w niniejszej sprawie pozwana zgłosiła zarzut abuzywności tego zapisu, że orzecznictwo europejskie stoi obecnie na stanowisku, że Sąd powinien z urzędu uwzględnić abuzywność klauzuli umownej. W orzeczeniu Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie C- 397/11, w pkt. 27 i 28 Trybunał podniósł, że „z chwilą, w której sąd krajowy dysponuje niezbędnymi w tym celu elementami stanu prawnego i faktycznego, powinien z urzędu ocenić nieuczciwy charakter danego warunku umownego objętego zakresem zastosowania dyrektywy 93/13 EWG w sprawach nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, i czyniąc tak, powinien usuwać brak równowagi istniejącej między konsumentem a przedsiębiorcą” (podobnie (...) w sprawie C 618-10 pkt. 42-44. (źródło [http:// curia.europa.eu](http://curia.europa.eu)). Nadto w pkt. 2 i 3 wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 30 maja 2013 r. (C-397/11) Trybunał ten jednoznacznie stwierdził, że :

i. artykuł 6 ust. 1 Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który stwierdza nieuczciwy charakter warunku umownego, ma obowiązek, po pierwsze, wyciągnięcia wszystkich konsekwencji wynikających na podstawie prawa krajowego z takiego stwierdzenia bez oczekiwania na wniosek konsumenta w tym zakresie w celu zapewnienia, iż konsument nie będzie związany takim warunkiem, oraz po drugie, oceny co do zasady na podstawie obiektywnych kryteriów, czy dana umowa może dalej istnieć bez takiego warunku.

ii. dyrektywę 93/13 należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy, który z urzędu stwierdza nieuczciwy charakter warunku umownego, powinien w miarę możliwości zastosować krajowe przepisy proceduralne w taki sposób, aby wyciągnąć wszystkie konsekwencje, które na podstawie prawa krajowego wynikają ze stwierdzenia nieuczciwego charakteru danego warunku, w celu zapewnienia, że konsument nie będzie nim związany.

Innymi słowy Sąd krajowy powinien wykorzystać wszystkie możliwe środki, aby z urzędu uwzględnić niedozwolony charakter postanowienia umownego, nawet gdyby konsument tego aspektu nie podniósł na żadnym etapie procesu.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 746 §1 kc -a contrario w zw. art. 750 kc Sąd powództwo w pkt. I wyroku oddalił, jako niezasadne.

O kosztach procesu w punkcie II wyroku Sąd rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu w oparciu o art. 98 kpc i art. 108 kpc i obciążył nimi powoda, jako stronę spór przegrywającą. Wobec uprzedniego poniesienia już tych kosztów przez powoda w toku procesu, koszty te zostały przez Sąd uznane za uiszczone w całości.